

**Tesklivých veršů volání
Prvních 30 let**

**TESKLIVÝCH
VERŠŮ
VOLÁNÍ**

Prvních 30 let

Martin Chouň

Praha 2019

Autor: © Martin Chouň, 2019

.....
Úvodní slovo, dovětek: © Daniela Trčková, 2019

.....
ISBN 978-80-270-6491-5

*„Stejně jako opakovaný vtip přestává být vtipem,
opakovaná chyba může přestat být chybou.“*

— Jaroslav Dušek a Pjér la Šéz
Malá Vizita

Všem rozkolísaným prvotinám

”

24

*Jak mistr rytec moje oko vrylo
do mého srdce obrysy tvé krásy,
v mé hrudi je jak v rámu pověsilo,
teď s perspektivou umně pohrává si:
tvá krása se pak do mých očí skryje,
a jen když ty tvé do mých upíráš,
stane se z mého srdce galerie,
v níž za sklem očí visí tvoje tvář.
Vidíš, jak oči očím pomáhají:
ty moje přece kreslily tvou krásu,
tvé okna jsou, co nahlédnout pak dají
do mého srdce slunečnímu jasů.
Ač svedou mnohé, jednu vadu mají:
kreslí, co vidí, cit však nepoznají.*

“

Úvodní slovo

Zdravím Tě, zbloudilý čtenáři,

nikoliv v omyl, ale v ryzí realitu budiž uveden. Čistá duše nestaví vzdušné zámky, nezakládá neexistující města, jen předkládá skutečnost zabalenou v papíře z pastelových barev jinotajů. Ač někomu cizí, k jinému promlouvající jasnou řečí může být tato sbírka, co vyplouvá z hlubin oceánu času jak Černá perla. A tak je to se všemi kormidelníky slov a tanečníky na vlnách rýmů, mizících v nedohlednu mořské pěny. Tak je to se všemi básníky, jedni je milují, jiní je nedocení...

S přáním dobrého větru a šťastné plavby Tobě i Martinovi

Dany

Obsah

Vzkaz básníkům	2
V poezii	4
Dětská	6
Svetr	8
Motýli	10
Prší	12
Sen	14
Pelyněk černobýl	16
Kovy alkalických zemin	18
Za krásné verše	20
Hrad z písku	22
Řeči o lásce	24
Písmolijna	26
Půlnoční sonet	28
Maska života	30
Časně k ránu	32
Není místa	34
Večerní	36
Tma	38
Sentimentální	40
Vlny zeleného peří	42
Jeď	44
Pro dámu	46
Dávno	48
Jako havran	50
Dech tmy	52
Výkřik	54
Démon	56
Co s životem	58
Na památku	60
Vítej v mé mysli	64

Vzkaz básníkům

Básníci a pisálkové,
vavříni pro své múzy vijejte,
strojte do slov vjemy snové,
snové zase, pro ně žijte.

Veršotepci romancí,
mistři něžné sloky,
nechť mžik trvá roky
i ve chvílích bez šancí.

Zalijte nám život
láskou a nadějí
ať lépe se nám kráčí
pustou alejí.

Vybarvěte šedi
skrze svoje hledí
tóny jarních lánů,
květů z porcelánu.

Ukažte nám prosím
všecky krásy světa,
které srdce tuší,
ale rozum nezná.

Třeba perem pštrosím,
stačí jedna věta,
my jsme slepí, hluší,
duše těla vězna.

V poezii

Slovíčkarím,
ze slov vařím,
kapičky páry
se srážejí v rýmy,
šeří se ve verších
a šprýmy
vrhají stíny
žaluzií
v poezii.

Dětská

Dívám se dětskýma očima.
Dívám se očima na svět.
Dívám se, dívám očima,
co krásné smí ještě víc zkrásnět.

Táži se dětskými ústy.
Táži se ústy na svět.
Táži se, táži ústy,
proč čas běží vpřed a ne nazpět.

Poslouchám dětskýma ušima.
Poslouchám ušima na svět.
Poslouchám, poslouchám ušima,
že nemůže se jak dřív zaskvět.

Sahám si dětskýma rukama.
Sahám si rukama na svět.
Sahám si, sahám rukama,
na vrcholky, bych mohl i já čnět.

—

Chápu svým dětským rozumem.
Chápu svým rozumem ten svět.
Chápu svým, chápu rozumem,
a skoro se bojím dospět.

Svetr

V mém svetru,
prošívaném jazzem,
jsi schoulená
a spíš.

Jen čísla taxametry běží.

Tak pojď,
ať se ještě svezem',
dívko vysněná,
však víš.

Noc je ještě mladá, svěží.

Motýli

Rád sleduji motýly,
co mne na chvíli
pomýlí a rozruší,
na duši,
když mlsám
sladké ovzduší.

Mám rád žluté motýly,
co slzy prolili
a zranili na dlani
líbezná volání
mámení.

Až květy odkvetou
svou pestrou paletou
čas motýly odvábí,
pak zbude jen hedvábí,
jímž stopy zametou.

Zas jiné popletou.

Prší

Prší do trávy
    V obraz nepravý
Prší do listí
    Nikdo nezjistí
Prší do vlasů
    Že je z anfasu
Prší celé dny
    Mně tak podobný

Sen

Noc co noc Ti vstupuji do snů,
přicházím oděn v temný šat.
Večer co večer, vždy na sklonku dnů,
přicházím se Ti zdát.

Pelyněk černobýl

Rozkvetl u cesty černobýl,
solitér lučního kvítí,
vzdával se samoty pro pár chvil
hořkého na světě žití.

Mámivou vůní lákal včel,
sladkými slovy nektaru,
dříve než znovu by osiřel
následkem svého rozmaru.

Hledal snad duši spřízněnou,
trochu té obliby rostlinné,
nabídl osudu výměnou
všechny své přednosti bylinné.

Mizerný svod se teď raduje,
jaký to obchod uzavřel,
kdo srdce má, černobýl lituje,
neb není cest z jeho kusadel.

Navždy již zůstane hořčin sám
u cesty prachem lepené,
dobrý byl skutek potrestán
tou nejhorší ze lstí; lépe ne.

Zahořklý pelyněk uvadá,
solitér lučního kvítí,
nešťastný konec nomáda
jatého v tužeb svých sítí.

Kovy alkalických zemin

Nebavíš se s kovy alkalických zemin,
prý nemají vytríbený vkus.
Ale i já ze svých požadavků slevím,
když rozliješ víno na ubrus.

Také nemáš ráda květy ze skla,
průzračnost z nich činí objekt bláhový.
Srdce kamenné, duše chladně teskná,
život už je zkrátka takový.

Za krásné verše

Říkali: „Napište
pár slov čisté krásy.“

Říkali: „Napříště
Vás štěstí vybírá si.“

Říkali: „Proč máte
tak málo nadšení?“

Říkali: „Neznáte
nádhru všech vábení?“

Říkali: „Nechcete
dát úsměv na setkání?“

Říkali: „Budou pak
dny jak k zulíbání.“

Říkali: „Prosíme
o nebeský nadhled.“

Říkali: „Nevíme,
jak vepsat jej do vět.“

Ptali se: „Víte, jak
rozplesat srdce?“

Říkali: „Čiňte tak,
to umíte přece.“

Řekl jsem: „Lituji,
ač chtěl bych, tak neznám,
jen hloupě riskuji
na cestě k hvězdám.“

Hrad z písku

Postavil jsem lásku
z písku,
postavil jsem z písku
lásky hrad.

Pak mi ale někdo
pod vidinou zisku
do hradu lásky z písku
sprostě šláp'.

Řeči o lásce

Dokola žvaníte o lásce
a toužíte možná po milování,
plkáte jak v hloupé pohádce,
v níž vedlejší postavy nezaclání.

Předhazujete nám pobláznění,
prázdné řeči o nespaní a hladovění.
Ale víte, co je láska vůbec zač?
Kde uvnitř v ní pramení stesk a pláč?

Proč sladké žít bylo a už není?

S láskou kdo si zahrává,
umí ublížit,
ať je či není pravá.
Mějte se tu,
sbohem,
už nechci žít.

Písmolijna

Zajdu do malé písmolijny,
nechám si odlít slůvek pár
v písmu, jímž píší staré jilmy
a jemuž vítr dává tvar.

Zajdu do male písmolijny
poslechnout zpěvu ligatur,
jež své tváře noci i dny
vtiskají do prázdných partitur.

Napíši řádek z nich, slůvek pár,
v tiskařský verše vložím lis,
nechám z básně vzniknout tvar,
ten oči Její budou číst.

Půlnoční sonet

Půlnoční vážu sonety
z nití měsíčního svitu,
píšu stříbrem na Tvé rty,
jež mám v svém duše skrytu.

Slova do vět odívám
při zářné Luny čtvrti,
Tvůj obraz něžně objímám
milostnými črty.

Letní nocí,
při vlahém vánku,
nocí květů.
Na poslední stránku
napíše světu,
že jsem procit'.

A než se dočkám jitra,
mne jitro zas,
složím Ti pár veršů,
srdce hlas.

Maska života

Duši mi drásá smutek a stesk,
zhasíná jedna z miliard hvězd.
Stejně tak hyne má naděje v lásku,
život sňal opět svou líbeznou masku.

Časně k ránu

Na malém palouku časně k ránu,
tělo jak duše pozbylé,
ležev jsem hleděl v nebe bránu
na tváře oblak unylé.

Ač bych tu nezválel jediný květ,
mne táhne dnes k zemi hořký žal,
před zraky pozvolna hroutiv se svět
ve dví mi život rozezlál.

Jsa děravý uprostřed moře prám,
pevniny poblíž kde není,
není-li cíle, jít není kam,
zbytečné bláhové snění.

Není místa

Nemám ve svém srdci místo pro lásku,
nemám místo pro ten přenádherný cit.
Nemám ve svém srdci místo pro lásku,
i kdybych si tisíckrát přál mít.

Večerní

Právě mi dopsalo
plnicí pero,
svíce zhasíná,
plíží se šero.

Nocí hvězdy
do oken volají
a já se vkrádám
k Tobě, potají.

Jen Měsíc je svědkem mého činu,
dnes již na loži nespočínu.

Tma

Hynoucí den se barví tmou,
nocí,
mou jedinou milenkou.

Přichází oděna v temný šat,
jenž o půlnoci svléká,
tak chladně umí milovat
až slza tiše stéká
před polibkem rudých rtů,
úst strachu a úzkosti,
s modrou růží ve vlasech
a téměř ženskou něžností.

Mým osudem se prolíná,
v něj kreslí černé stíny,
se mnou vstává, usíná,
jsem její oběť viny.

Sentimentální

Zase jednou ke mně přišla múza,
políbila mě na čelo,
tak jako vždycky.
A nikdy nebyla náplní svou nuzná,
má mě celého,
a já ji mám v placatici.

Potom, co mi padla v oběť,
co jsem ji zneužil,
popraskala
a rozsypala se na tisíc střepů
nyní zasekaných do mých žil.

Vypil jsem ji, vysál do dna
a možná ještě hlouběji.
A ukojen tou extází
prořal šíp mou naději.

Udeřil blesk, velký třesk,
vodopád pouhý
smyslné touhy.
Ach.

Dlouhý jako čas,
jenž běží dál a dál,
jenž plyne v každém z nás.

Ve mně však dotikal.

Vlny zeleného peří

Připlula poezie
po rozhlasové vlně,
94. v pořadí
a velikostí velmi krátké.
Seděla a houpala se jemně
v zelené peří oděná.

Jed

Máš mě pod kůží,
stoupám Ti do hlavy.
Hluboko se vpíjím.

Jsem láska — jed bodavý.
Podnět k skličujícím chvílím.

Jsem předsudek,
jsem klam,
jsem cit.
Zrozuji i vraždím.

Jsem samota,
jsem stesk,
jsem klid.
A hýbu lidmi — s každým.

Pro dámu

Píši Vám, madam,
do modravých dálí,
že s city se hádám
a srdce mne pálí.

Mrazivým větrem
do tváří šlehán
bloudím sám světem
a ztratit co nemám.

Život jsem zaprodal
s duší jen Vám, paní,
po probdělých nocích
již nečekám svítání.

Píši Vám s omluvou
do ledových zámek,
odpusťte chybu mou
a já dám se k spánku.

Ulehnu do sněhu,
do studených dlaní,
toť konec příběhu
a konec můj, má paní.

Píši Vám, dámo,
loučím se s Vámi,
není nám přáno
ke shledání.

Dávno

Hledím do minulých zítřků,
ač tvrdíš, že dávno jsem slepý,
ni ve dne nezháším svíčku
a čekám, že střepy zítřků,
kdo přijde a jednou slepí.

Leskly se slzy na Tvém víčku,
dnes nahradil slzy ostrý hněv,
ostatek lásky na malíčku
zmizel, co slzy na Tvém víčku,
a oprostil jaro od barev.

Naslouchám ozvěnám z dávna,
ač tvrdíš, že dávno jsem hluchý,
ne každá je domněnka správná,
mně napoví ozvěny z dávna,
které za to mohou vzruchy.

Plávala růže na Tvém líčku,
zhasil ji déšť a zchladil mráz,
roztávat bude pomaličku
ledová kůže na Tvém líčku,
já tomu věřím, chce to čas.

Tápu po tvarech někdejších,
ač tvrdíš, že dávno jsem bez citu,
nechť čistý je ten, kdo spáchal hřích,
a nezbloudí v tvarech někdejších.
Teď pověz, kde jsi, když nejsi tu?

Jako havran

Kdo chce psa bít,
hůl si vždy najde.
Záleží jen na něm,
jak daleko zajde.

Tys zašla příliš daleko. . .

Jak hořké je zklamání,
jak trpká je zášť?
Čas pranic nezmění,
uhoď jak prašť.

Kde jsou všechny romantické vize,
pověz, kam se poděly?
V zajetí Tvých smyslů
marně hledám naději.

Tak zní má slova poslední,
do bílého dne,
Tvá láska ke mně tiše dí,
co Poeův havran:
„Víc už ne!“

Dech tmy

Strašlivá tma,
zpod hrobů vydraná,
chladem svým žehná
ranním popravám.

Břítkou ocelí
hrůzu protíná,
strašlivá tma,
ta z hrobů, děsivá.

Nač její dech
netvorný dopadne —
živé zhyne,
kvetoucí uvadne.

Prostá slov
a prostá lítosti,
sladké chvíle
plní hořkostí.

Žal jako jed
do krve vstříkuje,
dnes zemře i ten,
kdo věrně miluje.

Poslední naději
již dávno zmařila,
strašlivá tma,
ta z hrobů, děsivá.

Výkřik

Smrt přichází,
není již zbytí,
ležím,
láskou do krve zbitý,
zproštěn všech starostí,
pod bičem něžností,
zmírám, sám.

Démon

Pro mne je škoda Tvého srdce,
já jsem jen odraz, šedý stín.
Má krev už chutná stejně trpce,
stejně jako sudy špatných vín.

Netrap se, neplač,
žít pro mne nemá cenu.
Na světě je málo krásy,
a já ji ničím ve Tvém jménu.

Tak na mě zapomeň,
víc se nesužuj.
I přes to, co jsem,
byl bych vždy jen Tvůj.

Co s životem

Na motivy jisté anglické básně

Co s životem plným starostí,
bez času na rozhled,
bez času vyšplhat do větvoví,
odkud lze spatřit celý svět.

Bez času projít se v lesích,
kde skrývá se kousek z nás,
přehlížet ve dne světlo,
v noci pak hvězdy zas.

Bez času všimnout si lesku,
s nímž jiní životem tančí,
všimnout si tichého štěstí
a úsměvů v jejich očích.

O to chudší je život,
chudší svět,
bez času se zastavit
a ohlédnout se zpět.

Na památku

28. září 2018

Zkoušel jsem si na oblohu
kreslení a psaní,
po celou noc, zas a znovu,
skorem do svítání.

Kreslil jsem perletí
komet a hvězd
jak kreslíř v prokletí,
co nechal se svést.

A do Mléčné dráhy
vepsal jsem vzkaz,
jenž přečteš si záhy,
až přijde čas.

Vzkaz — jen pár veršů,
možná pár přání:
Život je krátký
na stýskání.

Kéž rozbřesk Ti napoví
tichounce ve spánku,
že dílo spatříš snad
v objetí červánků.

Sladce-li zaspíš
ten obraz okamžiku,
sám vtiskne svou tvář
na stránky památníku.

Vítej v mé mysli

Vítej v mé mysli, poutníče,
ty, kdož jsi zbloudil do těchto míst,
sem nikdo přímo nemíří, tím jsem si jist,
přestože vstoupit lze bez klíče.

Dovol, já budu tvým průvodcem
po rozlehlém paláci myšlenek,
jestliže dosud ses nezalek'
před poznáním, pro něž jsi přišel sem.

Doufám, žeš vůlí vyzbrojen
a smyslové čítí máš bezvadné,
vše, co zříš, pojmout je nesnadné,
před vstupem měl bys být srozuměn.

Chápeš-li, potom mne následuj,
Nejsi-li odhodlán, pak se vzdal,
překročit práh — já zvu tě dál
na cestu světem, ký je celý můj.

—

Za vstupem s branou kovanou
oáza klidu se rozprostírá,
jak zahrady babylónské všehomíra
lákají na cestu poutavou.

Rostlin a zvěře nesčetné množství,
barev a vůní, pavích per,
přírodních hudby motivů, světél a stínů ladných her,
prostor, jenž je záporů prostý.

Zde ovzduší krás se přirozeně snoubí
s chvějivou letní náladou,
ač je jen pouhou palácovou zahradou,
ta zná nastolit klidu v duši hloubi.

Aby každému tu bylo blaze,
kde která píd' je šlechtěna
mistry zahradníky z DNA,
jim dík je tu vše v rovnováze.

Posečkat můžeme, jak libo, i déle,
všechno je tady, jen chybí čas.
Bez otázek odpověď na dotaz:
Kdo chodí sem sám a komu patří to celé?

Každý až sil načerpá,
pomlka je třeba i v hudbě zdejší,
jitřené city když ukonejší,
vrací se k práci, kde místo má.

—

Arkádou vstoupíme do přízemí,
zde celá podstata bytí dlí,
jak břečťan, co obpíná zábradlí,
jež dělí tě od mého vědomí.

Místností stovky, ty drobné klícky,
každá pro osoby úřední,
ať je den všední i nevšední,
netichne ruch chodeb symetrických.

V ústředním místě chodbové spleti
hlavní se jednací nachází sál,
odkud vše dění řídit lze dál
a kde všechny úkony se ruší či světí.

Ač zdá se, že práce neustává,
v sále snad bzučí včelí roj,
není čas pohlížet na orloj,
i týdny se jedna věc projednává.

Čas od času nutno je volna dát
většině síly pracovní,
podrobit přízemí čištění,
zpět do svých míst vše urovnat.

Přeháňka, občas i bouřka, přijde,
toť náhlá změna počasí,
vichřice provane terasy,
nakonec vždy ale Slunko vyjde.

—

Po bouřích a vichřicích, vždycky snad,
děj v původní se koleje navrátí,
nový vzduch přinese to provátí,
nastane opět mír a řád.

Hleď, aby se tak mohlo stát,
dejme se do patra prvého,
míst zrodu úsudku samého,
názorů, činů, ba i dobrých rad.

Zástupci, tady, z řad odborníků,
znalci z oborů rozličných,
dávají v plen každých úvah svých,
po čas do souvislých okamžiků.

Zde rodí se konání etické
v hlavách, jež velebí Antiku,
tu lze z tváří přísných logiků
číst myšlenky chladně kritické.

Ventily rozumových toků
postavy vážené suplují,
stavědly idejí hýbají,
vzdor názorových skoků.

Přestože může zavládnout zdání,
že nevzniká chyb ani omylů,
věz, poutníče, tuhletu idylu
si v přízemí přejí — jako zbožné přání.

—

Nezoufej, ještě vzhůru, výš,
jsi-li snad lačný po senzaci.
Dáme se nyní na nezvyklou štaci,
kde prazvláštní věci uvidíš.

Lehce se před ní občerstvi,
dopřej si chvíli oddychu,
jakmile zbavíš se ostychu,
vstříc vyjdeme k duši obžerství.

Nenech se prosím vylekat,
dál ochutnáš manu, ba i spolkněš jed,
rozmyslet se můžeš, jinak půjdeme hned,
dávám ti možnost posečkat.

Troufáš si? Kuráž ti nechybí?
Směle se zkusíš odhodlat?
Dobrá, pak vezmu tě do zahrad
na střechách, kde ráj je libý.

—

Pohlédni, co můžeš hledat víc?
Zde neplynou noci, neplynou dnové;
zatoulaní intelektuálové
a nekonečný prostor bez hranic.

Vzdušné zámky bez architektů
stavějí se v okamžení,
nic nemožné tu není,
což dodává na efektu.

Surreální obři fantazie
paprsky Luny zvou k přípitku
nejkrašších krás a prožitků,
pro které jediné srdce bije.

Jak ze dna tůněk snů,
na nichž hladina štěstí se čeří,
život zdá se jak prachové perí
v gejzírech drobných nápadů.

Vnímej všech, poutníče, čarokrás,
všech zákoutí lásky a milování,
té neonové galaxie — podívej se na ni,
zas chybí prostor, chybí čas.

Žil bych tu věčnost,
i ty bys žil,
však prosím tě, abys neprosil
a myslil raději na skutečnost.

—

Zdržím tě chvíli v prožívání,
objev teď kouzlo klauzury,
touze opojné navzdory,
o místě, kde jsi teď, nemáš zdání.

Ve skrytém stavení,
tajemném altánu,
jak bílé velrybě ve chřtánu,
dobře se rozhlédni.

Chodba zde jediná,
pokojů třinácte.
Promluvte, kdo v nich jste?
Kdo z vás v nich přebývá?

Strach, hněv, žárlivost,
smutek, důvěra, znechucení,
stud, očekávání, překvapení,
radost, láska a zvědavost.

Nyní ale prosím, drž se jen mých rad!
K třinácté se nepřibližuj!
Ani krok, už nehýbej se, stůj!
A nezkoušej ji otvírat!

Byť jen malé dveří nastevření je s to způsobit zkázu
a sebemenší pohyb tvůj čte nyní země zrádná,
je odjištěným propadlem do prostoru prázdná,
vykroč, neber za kliku, zlému nedej vstoupit mrazu.

—

Pozdě, již pozdě. . .
Už jen užívej si let
shůry, kde je krásný svět,
přistaneme v temném hvozdě.

Pádem téměř volným — rovně, křivolace,
míjíme všech životních zážitků,
barevných co duha v těžítku,
klesáme, ač chybí gravitace.

Pýcha, jež pádu předchází,
slibuje věrnost zemitou,
tíživou mocí, světlem i tmou,
vede tě zdejší extází.

Mezery před každou loukotí
života soukolí třímá,
a každý, kdo si jich všímá,
dole se nejednou zapotí.

Přistání blíží se skluzem,
leč nečekej potlesk vstojе,
hladový jícen sloje
pozře nás do útrob pod zem.

Vstříc jdeme bezduchému shonu,
na představení z několika sálů
pekla zpěvů Danteho recitálu
s křikem alikvótních tónů.

—

Předpeklí, ta studená jeskyně,
plna je zástupů hříšníků,
tichých i hlasitých výkřiků
zásluhou přítomné soudkyně.

Předsedajíc vstupnímu tribunálu
předcítá červům těm bídným
povinný seznam vin vinným,
když posílá jich skrz pekelnou bránu.

Verdikt těch nedobrých označí
cejchem, jenž zanechá jasnou stopu,
jasnou jak znamení horoskopu,
pro čas, až se zúčtovat uráčí.

Před prahem do věčného zatracení
odpady shora se hromadí,
vládne tu špinavé bezvládí,
vykoupit zpět se možno není.

Kupředu, prosím, jen žádné prudké těky,
širokou chodbou v skále tesanou,
návštěvní pas budiž tvou ochranou,
dřív nežli vkročíš do Charónovy řeky.

Navůkol stovky výklenků, navůkol stovky výdutí,
směrem tím, kde se morálka nerodí,
kdeže, tam moci hrůz vévodí
a vzduch chutná perverzní příchutí.

—

Gigantický prostor krasového dómu,
pln otroků svého svědomí,
těžkaných břemenem, dokud jich nezlomí,
na hraně zítřka jen z těchto zlomů.

Ze zřidel černavých myšlenek
pramení mrtvých vod v roklích,
měkká srdce pukající v kotlích,
součásti krvavých polévek.

Uvnitř mísí se zhoubné nápady
se zášti ledovými hroty;
nenávisťně vyčkávají pro ty,
kterých neopouští chmurné nálady.

Smrtelným potem postavy zbrocené
činy své odčiní, každá si odpyká
trest — nezaniká a ani nevzniká,
když city jich spalují žářem plamene.

Nehledej, poutníče, v království zmatku
systém a východiska situací,
duše vylekané, ti rozehnaní ptáci,
jsou s to být náhodně v nepořádku.

Zmizme zavčasu, vždyť máme propustek,
návštěvník není tu zrovna host,
tvá zsinálá tvář již viděla dost,
čerstvý vzduch dobrý ti bude lék.

—

Zhluboka se nadechni,
hrdlo svlaž vody lokem,
polohou, do místa skokem,
jsme zpět, však jen si poslechni.

V zahradě, odkud putování
palácem myšlenek počalo
cestu, kde zážitků nemálo,
jež s poutníkem nemají slitování.

Je po všem a líbezná atmosféra
zná pužené dojmy uklidnit,
ozvěny na chvíli nech v sobě znít,
znějící dnes, rozezněné včera.

Zvíš, odteď můžeš přemýšlet
o smyslu urbanismu nadvědomí,
vlastním svým modelu pro soukromí,
kterémuž dík má každý svůj svět.

Shledáš-li návštěvu završenou,
nazpět tě dovedu k bráně,
pomyslné to hraně
patrné mezi mnou a tebou.

Kterak mi místní zvyky velí,
suvenýrů ani vizitek
nedávám — pouze zážitek!
I dávám ti taktéž rozloučení.

—

„Buď zdrav!“ zní z mé mysli, poutníče,
ty, kdož jsi zbloudil do těchto míst,
sem nikdo přímo nemíří, tím jsem si jist,
přestože vstoupit lze bez klíče.

Díky, rád byl jsem tvým průvodcem
po rozlehlém paláci myšlenek,
věřím již, že jsi se nezalek'
před poznáním, pro něž jsi přišel sem.

Vím, žes byl vůlí vyzbrojen
a smyslové čítí máš bezvadné,
pojmout, cos zřel, bylo nesnadné,
leč před vstupem byl jsi srozuměn.

Své srdce a rozum vždy následuj,
nejsi-li odhodlán, nic nevzdávej,
život jen smrtí ztrácí děj,
pak můj svět může být chvíli tvůj.

*Muž, co potřebuje lásku jako sůl,
jak koření z exotických zemí,
odmítá tu nabízenou smysly všemi.
Láme srdce a ani o tom neví,
a aniž by své srdce odemknul,
v ideálu bytí nepoleví.
A běda, kdyby v předsevzetí klopýtnul.
Rozhlíží se z věže a přitom se ztrácí
ve svých zásadách a v zahradách,
kde o bezpečí pějí zlatí ptáci.
Vše je relativně v pořádku,
jen čas i skvělým lidem splétá oprátku.
Život ani sen nemají jasná pravidla
a každý má svůj osud jinak zapeklitý.
Někdy je třeba zvednout stavidla.
Tak šťastnou cestu do LOVE CITY!*

Tesklivých veršů volání
Prvních 30 let

.....
Autorská prvotina Martina Chouně
s úvodním slovem a dovětkem Daniely Trčkové
.....

92 stran

Praha 18. září 2019 ve 2.30 h

Vysázeno systémem $\LaTeX$
Vydáno vlastním nákladem

První vydání

Zdarma

<http://martin.choun.cz>

ISBN 978-80-270-6491-5

9 788027 064915